Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 23 Μαρτίου 1940* | *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 17*

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Γι' αὐτὸ καὶ καμμιὰ δὲν πρόσεξε τὸ τελευταῖο πείραγμα ποὺ πέταξε ἡ Λαβίνια:

—Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ μᾶς ξεχάσατε κι' ἐμᾶς ὅταν ἀνεβῆτε στὸ θρόνο.

—Ὄχι βέβαια, εἶπε ἡ Σάρα.

Καὶ κάρφωσε τὴ ματιά της ἐπάνω στὴ Λαβίνια, καὶ δὲν τὴν ἐκατέβασε παρὰ ὅταν τὴν εἶδε νὰ ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν τάξη ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὴν Τζέσση.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὅσα κορίτσια ζήλευαν τὴ Σάρα τὴ φώναζαν κοροϊδευτικὰ «Ὑψηλοτάτη» καὶ ὅσες τὴν ἀγαποῦσαν τὴν ἔλεγαν: «ἡ πριγκήπισσά μας» μὲ μιὰ ἰδιαίτερη τρυφερότητα στὸν τόνο τους. Ἡ μὶς Μιντσὶν ποὺ ἔμαθε τὰ διατρέχοντα διηγήθηκε πολλὲς φορὲς τὸ περιστατικὸ αὐτὸ στοὺς γονεῖς τῶν κοριτσιῶν τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκαναν τὴν ἐπίσκεψή τους στὰ παιδιά τους, γιατὶ εἶχε τὴν πεποίθηση πὼς αὐτὸ ἔδινε κάποια ἀριστοκρατικὴ αἴγλη στὸ σχολεῖο της. Ὅσο γιὰ τὴ Μπέκυ, αὐτὴ τὰ ἔβρισκε ὅλα πολὺ φυσικὰ καὶ ἐπόμενα. Οἱ σχέσεις της μὲ τὴ Σάρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν βροχερὴ ἐκείνη ἡμέρα ὅπου εἶχε ξυπνήσει κατατρομαγμένη μὲς στὴν πολυθρόνα της, εἶχαν κάνει μεγάλες προόδους, πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε ὅτι ἡ μὶς Μιντσὶν καὶ ἡ μὶς Ἀμέλια δὲν γνώριζαν παρὰ πολὺ λίγα πράγματα. Εἶχαν ἀντιληφθῆ πὼς ἡ Σάρα φερόταν μὲ μεγάλη καλωσύνη στὴ μικρὴ ὑπηρέτρια, δὲν ἤξεραν ὅμως τίποτε γιὰ τὶς μαγεμμένες καὶ περίφοβες στιγμὲς ποὺ περνοῦσε ἡ Μπέκυ, ὅταν, ἀφοῦ τελείωνε τὶς ἄλλες κάμαρες μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα, ἔφθανε ἐπὶ τέλους στὸ σαλονάκι τῆς Σάρας καὶ ἀκουμποῦσε τὸ βαρὺ δοχεῖο μὲ τὰ κάρβουνα μπροστὰ στὸ τζάκι βγάζοντας ἕνα βαθὺ στεναγμό. Τότε ἡ Σάρα τῆς διηγόταν ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ κάποια ὡραία ἱστορία, μερικὰ τρόφιμα ἀπὸ τὰ πιὸ νόστιμα καὶ χορταστικὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ ἐρμάρι καὶ ἡ Μπέκυ ἢ τὰ καταβρόχθιζε ἐπὶ τόπου ἢ τὰ ἔχωνε στὴν τσέπη της γιὰ νὰ τὰ φάῃ μὲ τὴν ἡσυχία της τὸ βράδυ σὰν θ' ἀνέβαινε ἐπάνω στὴ σοφίτα της.

— Πρέπει ὅμως νὰ προσέχω σὰν τὰ τρώω, εἶπε, γιατὶ ἂν κάνω φίχουλα ἔρχονται τὰ ποντίκια καὶ τὰ μαζεύουν.

— Τὰ ποντίκια! ἔφριξε ἡ Σάρα. Ἔχει ποντίκια ἐκεῖ ἐπάνω;

—Ἄλλο τίποτε, μίς, ἔκανε ἡ Μπέκυ μὲ ἀπάθεια. Πάντα στὶς σοφίτες ἔχει ποντίκια. Τὰ συνειθίζει κανεὶς μὲ τὸν καιρὸ καὶ δὲν τὰ φοβᾶται πιά. Ἐγὼ τἄχω τόσο συνειθίσει, ὥστε οὔτε τὰ συλλογίζομαι καθόλου καὶ μόνον ὅταν τρέχουν ἐπάνω στὸ μαξιλάρι μου τὰ θυμᾶμαι.

— Οὔουου! ἀνατρίχιασε ἡ Σάρα.

—Ὅλα τὰ συνειθίζει κανείς, ἐπανέλαβε φιλοσοφικὰ ἡ Μπέκυ. Ἂν εἴσαστε σὰν κι' ἐμένα θὰ τὰ συνειθίζατε καὶ σεῖς. Μιὰ φορὰ γιὰ μένα τὰ ποντίκια εἶναι καλύτερα ἀπὸ τὶς κατσαρίδες!

—Ὦ καὶ γιὰ μένα, εἶπε ἡ Σάρα, γιατὶ φαντάζομαι πὼς ἕνα ποντίκι θὰ μποροῦσε ἴσως κανεὶς νὰ τὸ ἠμερέψῃ, ἐνῶ μιὰ κατσαρίδα δὲν εἶναι δυνατόν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Γιατὶ κοιτάζουν ψηλὰ αὐτὲς οἱ μικρούλες; Πουλὶ βλέπουν, μπαλόνι, ἀεροπλάνο ἢ. . . σαπουνόφουσκες;

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸ Σκυριανόπουλο

Ὡστόσο ὑπῆρχαν καὶ ἡμέρες ὅπου ἡ Μπέκυ δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ παρὰ λίγα λεπτὰ μονάχα στὴν ὡραία θερμασμένη κάμαρα τῆς Σάρας. Τὰ δυὸ κορίτσια ἄλλαζαν πέντε λόγια ὄρθια καὶ βιαστικὰ καὶ ἡ Σάρα ἔβαζε στὰ χέρια τῆς μικρῆς ὑπηρέτριας ἕνα πακετάκι ποὺ ἐκείνη τὸ ἔχωνε κρυφὰ καὶ βιαστικὰ στὴν τσέπη της.

Ἡ Σάρα εἶχε τώρα βρεῖ ἕναν ἄλλον προορισμὸ γιὰ τὸν ἑαυτό της: Νὰ ψάχνῃ καὶ ν' ἀνακαλύπτῃ τί θὰ ἦταν πιὸ θρεπτικὸ καὶ νόστιμο καὶ συγχρόνως πιὸ εὔκολο νὰ τυλιχθῇ σὲ πακέτο καὶ νὰ χωθῇ στὴν τσέπη χωρὶς νὰ κάνῃ μεγάλον ὄγκο.

Κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαινε περίπατο εἴτε πεζῇ εἴτε μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ἔψαχνε μὲ τὰ μάτια της ὅλες τὶς βιτρίνες. Τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε τὴν ἐμπνευση νὰ ἀγοράσῃ καὶ νὰ φέρῃ τρεῖς μικρὲς κρεατόπηττες ἔνοιωσε πὼς εἶχε κάνει μιὰ ἀνακάλυψη. Τὰ μάτια τῆς μικρῆς ὑπηρέτριας ἄστραψαν μόλις ἀντίκρυσε τὶς κρεατόπηττες.

—Ὤ μίς! ἔκανε, εἶναι νόστιμα κι' εἶναι καὶ χορταστικὰ κι' αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα, νὰ τρῶς κάτι καὶ νὰ καταλαβαίνῃς πὼς σὲ πιάνει. Οἱ μαρέγκες βέβαια εἶναι πολὺ ὡραῖες, μὰ μόλις τὶς βάλῃς στὸ στόμα σου λυώνουν καὶ δὲν τὶς καταλαβαίνεις διόλου νὰ κατεβαίνουν στὸ στομάχι, ἐνῶ αὐτὸ σοῦ κάθεται γιὰ καλά!

—Ὦ, Θεέ μου, εἶπε ἡ Σάρα, ἂν σοῦ καθόταν στ' ἀλήθεια στὸ στομάχι δὲν ξέρω μήπως ἀντὶ γιὰ καλὸ σοῦ ἔκανε κακό, μὰ ὁπωσδήποτε εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ σ' ἀρέσει.

Κι' ἀλήθεια στὴ Μπέκυ ἄρεσαν ἐξαιρετικὰ οἱ κρεατόπηττες, ὅπως ἐπίσης τῆς ἄρεσαν πολὺ καὶ τὰ σάνδουιτς μὲ τὸ ζαμπόνι ποὺ ἀνακάλυψε ἡ Σάρα σ' ἕνα μαγαζὶ στὴ γωνιὰ καθὼς καὶ τὰ ψωμάκια μὲ τὸ σαλάμι καὶ τὸ βούτυρο.

Μὲ τὸν καιρὸ ἔπαψε πιὰ νὰ αἰσθάνεται τὴν ἴδια κούραση καὶ τὴν ἴδια πεῖνα ὅπως πρίν καὶ τὸ δοχεῖο μὲ τὰ κάρβουνα δὲν τῆς φαινόταν πιὰ τόσο βαρύ.

Μὰ καὶ βαρὺ ἀκόμη ἂν τῆς φαινόταν, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ μαγείρισσα τὴν ἔβριζε καὶ τὴν ἀπόπαιρνε, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ δουλειὰ τῆς ἔπεφτε βαρειὰ καὶ κοπιαστικῆ, τῆ Μπέκυ δὲν τὴν ἔμελλε. Δούλευε ἀγόγγυστα ὅλη τὴν ἡμέρα μονάχα μὲ τὴ σκέψη ὅτι θὰρχόταν τὸ βράδυ καὶ θὰ συναντοῦσε τὴ μὶς Σάρα στὸ ζεστὸ καὶ ἀναπαυτικὸ σαλονάκι της.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΞΟΥΛΗ

Η ΤΑΣΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟ

—Συνέχεια ἀπὸ προηγούμ. καὶ τέλος—

—Τὸν πέρναγε γιὰ Ἀράπη. «Μωρ' ἐγὼ εἶμαι, Εὐριδίκη», τῆς ἔλεγε ὁ Χρῆστος. Ποῦ νὰ τὸν πιστέψῃ ἡ Εὐριδίκη! Ἔβανε τὶς φωνὲς κι' ἔτρεχε στὴ μητέρα μου.

—Ἐδῶ νὰ ἰδῆς, Τασία, μασκαράδες στὴν Ἀθήνα ὄμορφους καὶ μεγάλους, ὄχι σὰν τὸ Χρῆστο καὶ τὴ Νότα.

Περάσαμε τὸ Ζάππειο καὶ χωθήκαμε στὰ στενὰ τῆς Πλάκας. Ἐκεῖ πλέον τἄχασε ἡ Τασία. Κόσμος καὶ κοσμάκης. Ὅσοι πρόλαβαν ἤβραν κάθισμα στὶς ταβέρνες καὶ τὰ καφενεῖα καὶ ἔτρωγαν κοκορέτσι καὶ ἔπιναν ρετσίνα. Οἱ ἄλλοι γύριζαν σφιγμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον στὰ στενὰ σοκάκια καὶ κοίταζαν αὐτοὺς ποὺ τρωγόπιναν. Ἡ Τασία ἄρπαξε τὸ χέρι μου καὶ τὄσφιγγε δυνατά, νὰ μὴ μὲ χάσῃ.

—Ἂν μὲ χάσῃς, Τασία, τί θὰ λές;

— Θὰ λέω: Παναγόπουλος, Παγκράτι, Δαμάρεως 113.

— Μπράβο, τὸ θυμᾶσαι. Ἔτσι νὰ λὲς καὶ θὰ σὲ φέρουν στὸ σπίτι, ἀλλὰ καλίτερα νὰ μὴ μὲ χάσῃς.

Καὶ ἡ Τασία μοῦ ἔσφιγγε πιὸ δυνατὰ τὸ χέρι.

Πηγαίναμε οἱ δυὸ μας ὄχι ὅπου θέλαμε ἐμεῖς, ἀλλ' ὅπου ἤθελε τὸ ρεῦμα τῶν ἀνθρώπων.

Ἕνα βορειαδάκι κρύο, κρύο φυσοῦσε στὰ σκιερὰ σοκάκια τῆς Πλάκας καὶ τὸ στρίμωγμα μᾶς φαινόταν εὐεργετικό. Ζεσταινόμαστε λιγάκι.

Ὅλοι περπατοῦσαμε ἥσυχοι σὰν πρόβατα. Ἤρθε ὅμως στιγμή, ποὺ τὰ πλήθη ἀναταράχτηκαν. Μιὰ μακρινὴ βοὴ ἀκουγόταν. Ἔχετε ἰδῆ, πῶς ἔξαφνα ἐπάνω στὴ γαλήνη σηκώνεται ἀέρας δυνατός, σίφουνας, καὶ ἡ θάλασσα ἀλλάζει ὄψη, σκόνη σηκώνεται στοὺς δρόμους ὡς τὸν οὐρανό, ξερὰ φύλλα στροβιλίζονται καὶ σηκώνονται ψηλά; Ἔτσι φουρτούνιασε καὶ τὸ πλῆθος. Οἱ καθισμένοι σηκώθηκαν ὄρθιοι κι' ἔστρεψαν ὅλοι τὰ βλέμματά τους κατὰ τὸ ἴδιο μέρος, μερικὰ μικρὰ παιδιὰ ἄρχισαν τὰ κλάματα καὶ οἱ γυναῖκες, σὰν πιὸ περίεργα ὄντα καὶ πιὸ κοντὰ ἀπὸ τοὺς ἄντρες, σηκώθηκαν στὰ νύχια τῶν ποδιῶν τους καὶ στήλωσαν τὰ μάτια τους στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

Ἡ Τασία φοβήθηκε καὶ μοῦσφιγγε πιὸ δυνατὰ τὸ χέρι. Ἡ ἀκαθόριστη βοὴ μεταβλήθηκε σὲ ἀλαλαγμό.

—Ἔρχεται, ἔρχεται!

Αὐτὴ ἡ λέξη ἀκουγόταν μέσα στὰ πλήθη καὶ δυνάμωνε τὴν τρικυμία.

— Ποιὸς ἔρχεται, κύριε;

—Ὁ Καρνάβαλος.

— Δὲ βλέπω τίποτα, κύριε.

Ἕνας ψηλὸς κύριος, ποὺ ὀρθὸς ἔβλεπε περισσότερα, μᾶς παραχώρησε τὴν καρέκλα του κι' ἐκεῖ ἐπάνω ἀνέβασα τὴν Τασία. Τώρα ἔβλεπε ὡραῖα. Ὁ φόβος τῆς πέρασε καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ προσδοκία.

Τέλος φάνηκε καὶ ὁ Καρνάβαλος μὲ τὴν Κυρία του ἐπάνω σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο καὶ μπροστά τους ἦταν καὶ τὰ πεντάδυμα παιδιά τους. Τὰ τρία ἀρσενικὰ εἶχαν καὶ μουστάκια, ἂς ἦταν καὶ νεογέννητα.

Ἤμαστε τυχεροί. Ὁ Καρνάβαλος πέρασε δίπλα μας ἀργὰ καὶ μὲ μεγαλοπρέπεια. Κι' ἐγὼ τὸν εἶδα καλά, γιατὶ ἤμουν ψηλὸς καὶ ἡ Τασία, γιατὶ ἦταν στὴν καρέκλα.

Προσπέρασε ὁ Καρνάβαλος, ἡ τρικυμία λιγόστευε, ὁ κόσμος ἀραίωνε, ἡ Τασία κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἐξέδρα της καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ σπίτι.

Ὅταν φτάσαμε στὴν πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ, ποὺ οἱ διαβάτες ἦταν λίγοι, ἡ Τασία παράτησε τὸ χέρι μου καὶ ξέσπασε ὁ ἐνθουσιασμός της.

— Τί μεγάλος, ποὺ ἦταν ὁ Καρνάβαλος καὶ ἡ γυναίκα του! Ἀληθινοὶ ἀνθρωποι ἦταν, κύριε;

—Ὄχι, Τασία. Μεγάλες προσωπίδες ἦταν καὶ ξύλα ντυμένα μὲ ροῦχα. Ποιὸς λοιπὸν εἶναι καλύτερος μασκαρᾶς, ὁ Καρνάβαλος ἢ ὁ Χρῆστος;

—Ὁ Καρνάβαλος, κύριε, ὁ Καρνάβαλος. Τί κρῖμα ποὺ δὲν ἦρθαν μαζί μας ἡ Κυρία, ἡ Γιούλα καὶ ἡ Τόνη!

— Θὰ τοὺς τὰ εἰπῆς, ἐσύ, Τασία, τὸ βράδυ.

— Θὰ τοὺς τὰ εἰπῶ μὲ τὸ νί καὶ μὲ τὸ σίγμα.

Περάσαμε πάλι ἀπὸ τὸ Ζάππειο, τῆς πῆρα μιὰ δραχμὴ κομφετὶ καὶ μιὰ δραχμὴ πασατέμπο γιὰ συμπλήρωση τῆς εὐτυχίας της κι' ἀνεβαίναμε τὸν ἀνήφορο πρὸς τὸ Παγκράτι Δαμάρεως 113.

Στὸ δρόμο δὲν ἔπαυε ἡ Τασία νὰ μοῦ ἐκφράζῃ τὸν ἐνθουσιασμό της γιὰ τὸν Καρνάβαλο καὶ στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία, ποὺ μόνον ὅταν εἶναι παιδὶ κανεὶς τὴν αἰσθάνεται.

Ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες Ἀθηναίους μπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε δυὸ τρεῖς ἀνθρώπους, ποὺ γλέντησαν ἔτσι τὶς Ἀπόκριες, ὅπως γλέντησε ἡ Τασία;

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΦΙΝΛΑΝΔΗ... ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

Θὰ φανταζόταν κανένας πῶς στὴ μακρινή, τὴν «ἀρκτικὴ» Φινλανδία, ζῆ καὶ μιὰ Ἑλληνίδα ἀπὸ πατέρα, ποὺ εἶναι σήμερα τέλεια Φινλανδή, μὰ ποὺ μιλεῖ καὶ γράφει ἑλληνικά, καὶ θυμᾶται, κι' ἀγαπᾶ, καὶ νοσταλγεῖ τὴν Ἑλλάδα σὰν ἄλλη πατρίδα της; Εἶναι ἡ Σέντα τοῦ Κώστα Χατζόπουλου. Ὁ γνωστὸς αὐτὸς ποιητὴς καὶ διηγηματογράφος—θὰ διαβάσατε ἔργα του, ἴσως καὶ τὴν κλασικὴ ἐκείνη μετάφρασή του τοῦ «Φάουστ»—εἶχε πάρει μιὰ νέα Φινλανδή, ποὺ τὴν ἐγνώρισε ὅταν ἐσπούδαζαν κι' οἱ δυὸ στὸ Μόναχο. Ἀπὸ τὸ γάμο αὐτὸ γεννήθηκε ἡ Σέντα, ἡ μοναχοκόρη. Ὁ Κώστας Χατζόπουλος πέθανε νέος. Κι' ἡ χήρα του μὲ τὴ μικρή, ποὺ ζοῦσαν ὡς τότε στὴν Ἀθήνα, γύρισαν στὴ Φινλανδία. Τὰ χρόνια πέρασαν, ἡ μικρὴ μεγάλωσε, παντρεύτηκε ἕνα Φινλανδὸ ἀξιωματικό, καὶ ζοῦσε εὐτυχισμένη στὴν πατρίδα τῆς μητέρας της, ποὺ τὴν εἶχε κάνει πιὰ καὶ δική της.

Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν ἤξερα. Ἀφότου ἡ Σέντα, πολὺ μικρή, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα—ἤμουν στενὸς φίλος τοῦ πατέρα της καὶ συχνὰ πήγαινα στὸ σπίτι του μὲ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὰ κορίτσια μου, ποὺ εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴ Σέντα—οὔτε τὴν εἶδα πιὰ οὔτε τὴν ἄκουσα. Κι' ἄξαφνα... βλέπω τὴ φωτογραφία της στὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα» τῆς προπερασμένης Τετάρτης! Εἶναι μιὰ ὡραία νέα κυρία μ' ἐνδυμασία ἑλληνική, τζιπούνι, φέσι, φούντα καὶ καθεξῆς. Καὶ ἡ φωτογραφία αὐτὴ συνοδεύει δυὸ γράμματα, δυὸ πραγματικῶς συγκινητικὰ γράμματα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἡ Σέντα στέλνει κάθε τόσο, γραμμένα ἑλληνικά, σὲ συγγένισσες ἐδῶ τοῦ πατέρα της. Τὸ πρῶτο εἶναι ἀπὸ τὸ Δεκέμβριο, τὸ δεύτερο ἀπὸ τὸ Φεβρουάριο. Καὶ στὰ δυό, φυσικά, δὲν μιλεῖ παρὰ γιὰ τὸν ρωσοφινλανδικὸ πόλεμο, ποὺ τὴν ἔκαμε νἀφήσῃ τὴν Ἑλσίνκη, τὴν πρωτεύουσα, καὶ νὰ καταφύγῃ, μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὴ μικρή της κόρη Ἠβόννη, στὴν Κριστινεστάτ—ἂς ἴδοῦν στὸ χάρτη, τοὺς λέει, ποῦ βρίσκεται—ἀφήνοντας τὸν ἄντρα της νὰ πολεμᾷ στὸ μέτωπο...

Ἀλλὰ κι' ἡ Σέντα πολεμᾷ σὰ γυναίκα καὶ πατριώτισσα. Ὅλη τὴν ἡμέρα ράβει ροῦχα γιὰ τοὺς στρατιῶτες καὶ κάνει ξαντὸ γιὰ τοὺς πληγωμένους. Στενοχωριέται ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ θὰ γιορτάσῃ—δηλαδὴ γιόρτασε—Χριστούγεννα μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα της—μόνο τὸ Νοέμβρη ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε καταφέρει νὰ πάῃ γιὰ λίγο στὴν Κριστινεστάτ—καὶ ποὺ κάθε λίγο καὶ λιγάκι εἶναι ὑποχρεωμένη νἀφήνῃ τὴν ἐργασία της ἢ τὸ κρεββάτι της, γιὰ νὰ βγαίνῃ ἔξω «μὲ τέτοια παγωνιὰ» καὶ νὰ χώνεται στὸ καταφύγιο. Αὐτοὶ οἱ «συναγερμοὶ» μὲ τὶς ἐπιδρομὲς τῶν ρωσικῶν ἀεροπλάνων, ποὺ κάνουν τόσες καταστροφές, τὴν ἐκνευρίζουν, ἀλλὰ δὲν τὴν καταβάλλουν. Θυμᾶται τὰ παλληκάρια ποὺ πολεμοῦν τόσο ἡρωϊκὰ στὰ χιόνια καὶ στοὺς πάγους — 30 βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδὲν ἡ θερμοκρασία! — καὶ προπάντων ἀναλογίζεται τὸ ἱερὸ καὶ τὸ δίκαιο αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα, ποὺ κάνουν οἱ Φινλανδοὶ γιὰ τὴν ἐλευθερία τους—ἕνας μικρὸς ἀλλὰ γενναῖος λαός, ποὺ ἀψηφᾷ ἕναν κολοσσό, δίνοντας τώραιότερο παράδειγμα σ' ὅλον τὸν πολιτισμένο κόσμο.

Τί ὡραῖα ποὺ τὰ γράφει ὅλ' αὐτὰ ἡ Σέντα στὶς ἀγαπημένες της συγγένισσες! Πόσο θερμὰ κι' εὔγλωττα ὑπερασπίζεται τὴ φινλανδικὴ ὑπόθεση καὶ τὴν παρουσιάζει σὰν ὑπόθεση κάθε φιλελεύθερου καὶ φιλοδίκαιου ἀνθρώπου! Λυποῦμαι ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σᾶς δώσω μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ ὑπέροχα αὐτὰ ἑλληνικὰ γράμματα τῆς Ἑλληνοφινλανδῆς. Κι' ἀντιγράφω μόνο τὸν ἐπίλογο ἀπὸ τὸ δεύτερο: «Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπητή μου, ποὺ σοῦ μιλῶ μόνο γιὰ πολεμικά. Πόσο θὰ ἤμουν εὐτυχής, ἂν μποροῦσα νὰ σοῦ μιλήσω γι' ἄλλα, πιὸ εὐχάριστα πράγματα. Αἴφνης γιὰ τὸν ὡραῖο ἀρκτικὸ χειμῶνα μὲ τὸ ὄμορφο ὁλόασπρο χιόνι ποὺ λαμποκοπᾷ κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τοῦ Φεβρουαρίου...». Δὲν σᾶς φαίνεται πὼς βλέπετε τὸ ὑπερβόρειο ἐξωτικὸ τοπεῖο, λευκὸ κι' ἀπέραντο, νὰ λάμπῃ κάτω ἀπὸ ἕνα χλωμὸ ἥλιο; Κι' ὡρισμένως ἔχει κι' αὐτὸ τὴν ὀμορφιά του...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ Σ'ΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

17.

Κι' ἄξαφνα... μπούμ!

Ὁ Παυλῆς εἶχε κρίνει τὴ στιγμὴ κατάλληλη, κι' ἐπωμίζοντας τὸ τουφέκι του, σημάδεψε κι' ἐπυροβόλησε. Ὁ κρότος ἦταν τρομερός. Ἡ σφαῖρα—ἕνα βούλωμα ἀπὸ φελλό—τινάχτηκε μακριά. Ὁ Ρὶκ κι' ὁ Ρὰκ τὄβαλαν στὰ πόδια οὐρλιάζοντας. Ἡ Λιλὴ εἶχε κρυφθῆ πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, γιατὶ καμμιὰ φορά, κι' ὁ φελλός, ὅταν τινάζεται μὲ δύναμη, πληγώνει. Κι' οἱ λαγοί;..

Οἱ λαγοί — δηλαδὴ τὰ κουνέλια — τίποτα! Οὔτε σκοτώθηκαν, οὔτε πληγώθηκαν, οὔτε κἂν φοβήθηκαν. Κι' ἐξακολουθώντας τὰ χαρούμενα πηδήματά τους, βρέθηκαν τόσο μακριά, ποὺ δὲν φαίνουνταν πιά.

— Τί ἄτυχος ποὺ εἶμαι! κλαιγόταν ὁ Παυλῆς. Κι' ὅμως εἶχα σημαδέψει τόσο καλά! Κρῖμα νὰ μὴ σκοτώσω τὸν ἕνα τουλάχιστο.

— Τὸ ἕνα νὰ λές, ἀποκρίθηκε ἡ Λιλή. Γιατὶ οἱ λαγοί σου, στὸ ξαναλέω, ἦταν κουνέλια καὶ θὰ κακοφαινόταν πολὺ τῆς κυρὰ-Ρόζας ἂν τῆς ἔσκοτωνες κανένα. Θὰ πῆς: τὸ τουφέκι σου δὲν σκοτώνει. Ἀδιάφορο, κι' ἕνα κτύπημα μὲ τὸ φελλό, στὸ μάτι ἢ στὴ μύτη, δὲν θᾶταν εὐχάριστο πρᾶγμα. Ἄφησε τώρα τὸ τουφέκι σου, ποὺ σὲ βάζει σὲ πειρασμό, καὶ πᾶμε νὰ βγάλουμε τὰ πρόβατα στὴ

βοσκή. Θὰ εἶναι, μοῦ φαίνεται, πιὸ διασκεδαστικὸ ἀπὸ τὸ κυνήγι σου.

— Μὰ δὲν θὰ ἐπισκεφθοῦμε πρῶτα τὴν Κανέλλω ; εἶπε ὁ Παυλῆς.

Κανέλλω ἦταν ἡ κανελλιὰ ἀγελάδα τῆς κυρά-Ρόζας, ἕνα ὡραῖο κι' ἥμερο ζῶο, ποὺ τὰ παιδιὰ ἤθελαν πολὺ νὰ τὸ βλέπουν.

— Ναί, πᾶμε, εἶπε πρόθυμα ἡ Λιλή. Ἀπὸ κεῖ εἶναι ὁ σταῦλος.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅταν τὸ βράδυ πῆγε μὲ τὰ παιδιὰ νὰ φᾶνε στῆς κυρίας Ποτελοῦ πρότεινε στοὺς φίλους του νὰ κάνουν συνεισφορὰ γιὰ τὰ τρία ὀρφανά, πρᾶγμα ποὺ ἐκεῖνοι δέχθηκαν μὲ χαρά.

Ἡ κυρία Ποτελοῦ μαθαίνοντας τὴν ἀπόφαση αὐτὴν εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ τοὺς εἶπε :

— Κρατῆστε παρακαλῶ τὰ λεπτά σας καὶ δὲν ἔχομε τόση ἀνάγκη. Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, σεῖς μὴν ἀνακατεύεσθε. Τὰ παιδιὰ ἄς τρῶνε καὶ ἄς πίνουν. Σὰν βροῦν τὸν θεῖο τους τὰ κανονίζομε μ' ἐκεῖνον, ὥς τότε ὅμως θὰ τοὺς κάνω πίστωση. Ἔτσι μ' ἀρέσει.

Ὁ κύριος Περικλῆς ἔκανε νὰ ἐναντιωθῆ, ἀλλ' ἡ καλὴ γυναῖκα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ.

Ὁ Γιάννης αἰσθανόταν ταραχὴ γιατὶ προτιμοῦσε νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του μὲ τὸν ἱδρῶτα του.

—Ἔχω γερὰ χέρια καὶ πόδια, εἶπε, γιατί λοιπὸν νὰ μὴν κάνω κι' ἐγὼ ὅ,τι κάνουν τὰ παιδιὰ κάτω στὸ λιμάνι ἢ στὴν πλατεῖα ;

— Τὸ σπουδαιότερο εἶναι, εἶπε ὁ κύριος Περικλῆς νὰ βροῦμε τὸν θεῖο σας. Αὔριο τὸ πρωῒ θὰ πάρουμε γύρο τὴν πόλη καὶ τὰ χωριά, ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, σεῖς ἀπὸ τ' ἄλλο, νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ σὰν δὲν καταφέρουμε νὰ βροῦμε τὸν δυσεύρετο αὐτὸν μπάρμπα Θωμᾶ.

Ὁ κύριος Περικλῆς εἶχε σχεδὸν παντοῦ πολλοὺς γνωρίμους καὶ μάλιστα στὸ Διοικητήριο καὶ στὰ ἰδιωτικὰ πρακτορεῖα. Ἔτρεξε λοιπὸν παντοῦ, μίλησε, παρακάλεσε, ἔκαμε τὸν κόσμο ἄνω-κάτω. Κι' ἐνῷ αὐτὸς ἐργαζόταν καὶ φρόντιζε γιὰ τοὺς τρεῖς μικρούς, τὰ παιδιὰ κοίταζαν νὰ φανοῦν κι' ἐκεῖνα, κατὰ τὴν δύναμή τους χρήσιμα στὴν κυρία Ποτελοῦ. Πήγαιναν μαζί της στὴν ἀγορά, ἔφερναν στὸ ξενοδοχεῖο τὰ ψώνια κι' ἔκαναν διάφορες μικροδουλειὲς γιὰ νὰ δείξουν στὴν καλὴ γυναῖκα τὴν εὐγνωμοσύνη τους.

Τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχαν δουλειὰ ἐγύριζαν στὶς διάφορες συνοικίες τῆς πόλης ἐλπίζοντας ν' ἀνακαλύψουν κανένα ἴχνος τοῦ ἄφαντου θειοῦ τους.

Δὲν χρειάζεται νὰ ποῦμε πὼς μονάχα ὁ Ἀλῆς πήγαινε μαζὶ μὲ τ' ἀφεντικό του. Ὁ Κίτσος κι' ὁ Κοκκὸς ἔμεναν στὴν κουζίνα τῆς κυρὰ Ποτελοῦς κι' ἦσαν ἐνθουσιασμένοι γιατὶ ἡ καλὴ γυναῖκα εἶχε ἀλλάξει γνώμη. Τώρα τὰ χαΐδευε καὶ τοὺς ἔδινε μεζέδες ἀπὸ κρέας κι' ἄλλα πράμματα ποὺ τοὺς ἄρεσαν.

Τὶς πρῶτες μέρες ὁ Γιάννης καὶ οἱ δυό του ἀδελφοὶ δὲν ξεθαρρεύονταν νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ἀλλὰ λίγο, λίγο πῆραν θάρρος, πῆγαν σ' ἀπόκεντρες συνοικίες κι' ἔτσι μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν πολλὲς συνήθειες τοῦ τόπου ποὺ τοὺς φάνηκαν πολὺ νόστιμες καὶ περίεργες.

Τ' ἀνέβασε στὸν ψηλὸ πύργο στὴν κορυφὴ τοῦ Καμπὰ (Σελ. 149, στ. β')

Ἀλλὰ ὁ Γιάννης δὲν εἶχε ἀκόμη μπορέσῃ νὰ μάθῃ ποῦ ἦταν ὁ θεῖος του ἢ τί εἶχε ἀπογίνει.

Μιὰ μέρα σκέφθηκε νὰ πάῃ στοὺς στρατῶνες. Μπορεῖ νἄβρισκε κεῖ κανένα συστρατιώτη τοῦ θειοῦ τους γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ. Μὰ ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν ἦταν μικρή. Γιατὶ τὸ Ἀλγέρι εἶχε πολλοὺς στρατῶνες· τοὐλάχιστον καμμιὰ δεκαριά.

Ὁ Γιάννης φυσικὰ ἄρχισε ἀπὸ τοὺς στρατῶνες τῶν Ζουάβων μιὰ κι' ὁ θεῖος του Θωμᾶς ὑπηρέτησε στὸ σῶμα αὐτό·

Πῆρε λοιπὸν τὸν Φραγκῖσκο καὶ τὸν Μιχαλάκη καὶ τὸν Ἀλῆ κι' ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν τὰ στενὰ κι' ἀνηφορικὰ δρομάκια τῆς παλιᾶς πόλης τοῦ ἀραβικοῦ Ἀλγερίου, ποὺ πήγαιναν στὸ Κασμπὰ τὸ πιὸ ψηλὸ μέρος τῆς πόλης.

Ἀκολουθῶντας τὶς ὁδηγίες ποὺ τοῦδωσε ἕνας Ἀλγερτινός, ὁ Γιάννης καὶ τ' ἀδέλφια του, ἔφθασαν ὕστερα ἀπὸ πολλὴν ὥρα σὲ μικρὴ πλατεῖα ποῦχε στὴ μέση μιὰ κάτασπρη μαρμαρένια βρύση. Ἀκριβῶς σ' ἐκείνη τὴν πλατεῖα τέσσαρα δρομάκια σχηματίζαν σταυροδρόμι. Τὰ τρία ἀπ' αὐτὰ πήγαιναν στ' ἀπάνω μέρη. Ποιὸ νὰ πάρουν τώρα ; Ὁ Γιάννης δὲν ἤξερε κι' αὐτὸς τί νὰ κάνῃ ὅταν εἶδε ἕνα γέρο ζουάβο λοχία ποὺ ἐρχόταν πάνω στὴν ὥρα, σὰν νὰ τὸν ἔστελνε ὁ Θεός.

— Σὲ παρακαλῶ, μπάρμπα, ἀπὸ ποῦ πᾶνε στὸ Κασμπά ; ρώτησε ὁ Γιάννης.

—Στὸ Κασμπά ; Ἔλα, μικρέ, μαζύ μου. Ἐκεῖ πηγαίνω κι' ἐγώ. Μὰ γιὰ νἀχουμε καὶ καλὸ ρώτημα. Τί γυρεύετε κεῖ ἀπάνω καὶ οἱ τρεῖς σας ;

Ὁ Γιάννης ἐξήγησε στὸ λοχία πὼς ἐλπίζε νὰ βρῇ στοὺς στρατῶνες τῶν Ζουάβων παλιοὺς συστρατιῶτες τοῦ θειοῦ του.

— Γιὰ σταθῆτε μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ λοχίας, ἴσως νὰ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ σᾶς δώσω τὶς πληροφορίες ποὺ γυρεύετε. . . Καὶ πῶς τὸν λὲν τὸ θεῖο σου ;

— Καστέρα, Θωμᾶ Καστέρα.

— Καστέρας ! Καστέρας ! Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἄκουσα ἕνα τέτοιο ὄνομα.

— Καὶ τὸν γνωρίσατε τὸν θεῖο μας ; ἔκανε ὁ Γιάννης μὲ χαρά.

— Δὲν ἤτανε ἕνας κοντούτσικος μελαχροινὸς μὲ μακρὺ μοῦσι καὶ σκουλαρικάκια μαλαματένια ;

— Δὲν ξέρω· δὲν τὸν εἴδαμε ποτέ μας.

— Μὰ γιὰ στάσου, τώρα συλλογίζομαι καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸν κοντούτσικο τὸν μελαχροινὸ τὸν ἔλεγαν Τουβινιώ. Μὰ εἶσαι βέβαιος πὼς τὸν θειό σου αὐτὸν τὸν ἔλεγαν Καστέρα;

— Καὶ βέβαια ποὺ τὸν ἔλεγαν ἔτσι, μιὰ κι' ἦταν ἀδελφὸς τοῦ πατέρα μου.

—Ἀδιάφορο, εἶπε ὁ λοχίας αὐτὰ θὰ τὰ ξεδιαλύνουμε τώρα σὲ λίγο. Ἐγὼ ἔχω μόνο τρεῖς ἑβδομάδες στὸ τάγμα. Ἤρθα ἀπὸ τὴ Βουσαΐδά, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῆς Κωσταντίνας, ἔτσι νὰ καθὼς μὲ βλέπεις. Κατάλαβες λοιπόν ; δὲν μπορῶ νὰ γνωρίζω ἐδῶ πολλούς. Εἶναι ὅμως ἐδῶ σύντροφοι ποὺ ἔχουν χρόνια καὶ χρόνια στ' Ἀλγέρι καὶ θἄναι πολὺ παράξενο νὰ μὴ βρεθοῦν δυὸ τρεῖς ποὺ νὰ γνωρίζουν τὸν θειό σου τὸν Τουβινιώ.

—Ὄχι Τουβινιώ, Καστέρα, Θωμᾶ Καστέρα.

—Ἀ, ναί, ναί καλὰ λές, τὸν θεῖο σου τὸν Καστέρα.

Ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ τὰ τρία παιδιὰ κι' ὁ ἀρειμάνιος ὁδηγός τους ἔφθασαν στὴν μεγάλη ὁδὸ τῆς Νίκης.

Ἡ παλιὰ πόλη τοῦ Κασμπὰ σωζόταν ἀκόμη. Ἦταν θολωτὴ καὶ σιδηρόφρακτη μὲ μεγάλα καρφιά. Τὸ Κασμπά, οἱ στρατῶνες τοῦ πυροβολικοῦ ἦταν ἄλλοτε τὸ παλάτι τοῦ μπέη τῆς Ἀλγερίας.

Τὰ παιδιὰ πέρασαν ὅλο τὸ κτίριο καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν στοὺς στρατῶνες τῶν Ζουάβων.

Ὁ φίλος τους λοχίας ποὺ τὸν λέγαν Μουλινὰ τὰ πῆγε στοὺς λόχους τοῦ τάγματος. Παντοῦ τὰ δέχθηκαν θερμὰ ἀλλὰ κανεὶς ἀπ' ὅσους εἶδαν ἐκεῖ δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν θεῖο τους. Καὶ οἱ γεροντότεροι ἀκόμη Ζουάβοι δὲν θυμοῦνταν τὄνομά του. Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε ὅτι τὸ δεύτερο τοῦτο τάγμα τῶν Ζουάβων μόλις ἔξη μῆνες εἶχε στοὺς στρατῶνες αὐτούς.

— Ρώτησες στὸ καπηλειό, λοχία ; εἶπε ἕνας γέρος ὑπαξιωματικός. Ἂν αὐτὸς ποὺ γυρεύεις ἔμεινε ποτὲ ἐδῶ τὸ δίχως ἄλλο, θὰ τὸν ξέρῃ ἡ κυρὰ Περισσὴ καὶ αὐτὴ θὰ μπορῇ νὰ σὲ πληροφορήσῃ.

Ἡ ἰδέα τοῦ γέρου ὑπαξιωματικοῦ φάνηκε καλὴ στὸν λοχία Μουλινὰ καὶ ἀμέσως πῆγε στὸ καπηλεῖο.

— Ὥρα καλή, κυρὰ Περισσή, φώναξε ὁ λοχίας.

— Δὲν εἶναι δῶ, κὺρ λοχία, ἀποκρίθηκε ἕνας στρατιώτης. Ἡ κυρὰ Περισσὴ κατέβηκε στὴ χώρα γιὰ δουλειὰ καὶ θὰ γυρίσῃ ὕστερ' ἀπὸ μιὰν ὥρα.

— Τὸ λοιπὸν θὰ ξανάλθουμε ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα. Νὰ τῆς πῇς πὼς τὴν γύρεψε ὁ λοχίας Μουλινά.

—Ὅσο γιὰ σᾶς, παιδιά μου, τί νὰ σᾶς κάνω γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα ; Ἂν βαστᾶν τὰ πόδια σας πᾶμε νὰ δῆτε τὸ Κασμπά. Εἶναι πολὺ περίεργο.

Τὰ παιδιὰ δέχτηκαν μὲ χαρά. Ὁ λοχίας ἀφοῦ τὰ ἐγύρισε σ' ἕνα σωρὸ δωμάτια καὶ διαδρόμους, μικροὺς καὶ μεγάλους, τ' ἀνέβασε στὸν ψηλὸ πύργο στὴν κορυφὴ τοῦ Κασμπά. Ἀπὸ κεῖ ἀπάνω τὸ θέαμα ἦταν λαμπρότατο καὶ δύσκολο νὰ περιγραφῇ.

Ἀντικρυνὰ κατ' εὐθεῖαν φαίνεται ἡ θάλασσα ποὺ ἁπλώνεται ὅσο φθάνει τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου. Κάτω ἀπὸ τὸ ὕψωμα φαίνεται τὸ λιμάνι καὶ ὁλόκληρη ἡ πόλη. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ λόφοι καταπράσινοι ζώνουν τὴν πόλη ἐνῶ ἀπάνω στοὺς λόφους ξεχωρίζουν σὰν κάτασπρα σημάδια τὰ ἐξοχικὰ σπίτια.

Ὁ λοχίας Μουλινὰ ἔβλεπε μὲ χαρὰ πόσο αὐτὸ τὸ θέαμα ἄρεσε στοὺς μικροὺς καὶ τοὺς εἶπε :

—Ἀμ' δὲν ξέρετε, παιδιά μου, κι' ἕνα ἄλλο πρᾶγμα. Δὲν μὲ ρωτᾶτε καὶ πῶς ἔπεσε στὰ χέρια μας αὐτὴ ἡ ὄμορφη χώρα ποὺ βλέπετε μπροστά σας ;

Τὰ παιδιὰ τὸν κοίταξαν μὲ ἀπορία.

— Μαθὲς δὲν σᾶς εἶπαν πὼς τὰ στρατεύματά μας μπῆκαν στ' Ἀλγέρι στὰ χίλια ὀκτακόσια τριάντα ; Μὰ καθὼς βλέπω δὲν σᾶς τὰ εἶπε κανεὶς αὐτά, τὸ ἐλησμόνησαν φαίνεται. Σταθῆτε λοιπὸν νὰ σᾶς τὰ πῶ ἐγώ. Δὲν ἤμουν βέβαια ἐγὼ ὁ ἴδιος τότε ἐδῶ, ἀλλ' εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἤμουν γιατὶ ὁ πατέρας μου Χριστόφορος Μουλινᾶ μοῦ τὰ διηγήθηκε χίλιες φορές. Ἦταν ἀξιωματικὸς ἐκεῖνον τὸν καιρό.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐνύσταξα. . . πάω νὰ κοιμηθῶ

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΜΝΟ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Στὴ σκιὰ χειροπιασμένες
Στὴ σκιὰ βλέπω κι' ἐγώ,
Κρινοδάχτυλες παρθένες
Ὁποῦ κάνουνε χορό.

Στὸ χορὸ γλυκογυρίζουν
Ὡραῖα μάτια ἐρωτικά,
Καὶ στὴν αὔρα κυματίζουν
Μαῦρα, ὀλόχρυσα μαλλιά.

Ἡ ψυχή μου ἀναγαλλιάζει
Πὼς ὁ κόρφος καθεμιᾶς
Γλυκοβύζαστο ἑτοιμάζει
Γάλα ἀνδρείας κι' ἐλευθεριᾶς.

Μέσ' στὰ χόρτα, στὰ λουλούδια
Τὸ ποτήρι δὲν βαστῶ·
Φιλελεύθερα τραγούδια
Σὰν τὸν Πίνδαρο ἐκφωνῶ :

'Ασ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά !

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΓΡΑΒΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚ-ΤΟΥΑΙΝ

Ὁ συγγραφέας τοῦ «Τὸμ Σῶγερ» ἦταν μεγάλος χιουμοριστὴς κι' ὄχι μόνο στὰ ἔργα του ἀλλὰ καὶ στὴ ζωή του. Μιὰ μέρα, ἀφηρημένος, ποῦ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ μιὰ κυρία, ξέχασε νὰ φορέσῃ γραβάτα.

Ὅταν γύρισε στὸ σπίτι καὶ τὸν εἶδε ἡ γυναίκα του ἔτσι, χάλασε τὸν κόσμο :

— Χωρὶς γραβάτα βγῆκες ἔξω κι' ἔκαμες κι' ἐπίσκεψη ; Δυστυχία μου !

— Μὴ φωνάζῃς καὶ θὰ τὸ διορθώσω, ἀποκρίθηκε ἥσυχα ὁ Μάρκ Τουαίν.

Καὶ παίρνοντας τὴν καλύτερή του γραβάτα, τὴν ἔστειλε διπλωμένη στὴν κυρία μὲ τὸ ἀκόλουθο γραμματάκι :

«Κυρία μου, μὲ συγχωρεῖτε πολὺ ποὺ σᾶς ἐπισκέφθηκα σήμερα χωρὶς γραβάτα. Σᾶς τὴ στέλνω τώρα. Κρατῆστε τη μισὴ ὥρα, νὰ τὴ βλέπετε—τόσο λογαριάζω πὼς βάσταξε ἡ ἐπίσκεψή μου — καὶ λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὴν ἐπιστρέψετε».

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟ

ΑΓΡΙΟΓΟΥΡΟΥΝΟ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

Ἀγριογούρουνο μιὰ μέρα
Τὰ μεγάλα του τὰ δόντια
Κεῖ π' ἀκόνιζε σὲ πέτρα,
Βλέπει νἄρχεται ἀπὸ πέρα
Μι' ἀλεποῦ ποὺ τὸ ρωτάει
—Γιατί παίρνεις τέτοια μέτρα ;

Κυνηγοὺς ἢ σκύλους βλέπεις
Φίλε, τώρα σὺ μπροστά σου ;
Δὲν θὰ εἶσαι στὰ σωστά σου !
Μὰ τῆς λέει τότ' ἐκεῖνο :
—Ἀλεποῦ, πῶς τὸ παθαίνεις
Καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις ;

Πρὶν τὸν κίνδυνο τὸν δοῦμε
Πρέπει νὰ προετοιμασθοῦμε !

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας [Α]

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Μέρες τώρα σχεδιάζω μὲ τὸ μυαλό μου νὰ γράψω κάτι γιὰ τὴ Σελίδα· σήμερα μοῦ φαίνεται τὸ βρῆκα !

Παίρνω τὸ μολύβι μου (κάπως πεζό) κ' ἀρχίζω νὰ γράφω μὲ ὕφος ἐφευρέτη.

Ὅταν γράφω νοιώθω μέσα μιὰ μεγάλη χαρά, ἕναν ἐνθουσιασμό, ὅταν τελειώσω . . . εἶμαι βέβαιος πὼς ἔγραψα ἕνα «ἀριστούργημα». Τὴν ἄλλη μέρα ἂν τὸ διαβάσω. . . μοῦ φαίνεται καλὸ σὲ μιὰ βδομάδα, ἀπαίσιο, γελοῖο, μετανοῶ ποὺ τὸ ἔστειλα . . . κ' ἀρχίζω νὰ ψάχνω στὶς Ἀπορρίψεις.

Μόλις ἔρθῃ τὸ φυλλάδιο ἀμέσως κοιτάζω τὶς Ἀπορρίψεις κι' ἅμα δὲν τὸ βρῶ. . . κάπως ἡσυχάζω καὶ περιμένω τὸ ἑπόμενο φυλλάδιο.

Ἂν τύχῃ κ' ἔχει ἀπορριφθῆ κανενὸς ποὺ τὸ ψευδώνυμό του ἀρχίζει ἀπὸ Ρ... ἡ καρδιά μου κοντεύει νὰ σπάσῃ.

Ἀμα δέ, βρῶ τὸ δικό μου, κοκκινίζω ἀπὸ κάτι σὰν ντροπή. . . μοῦ φαίνεται πὼς χιλιάδες μάτια μὲ κοιτοῦν εἰρωνικὰ καὶ γελοῦν.

Ξεκοκκινίζω σὰν διαβάσω τὸ λόγο ποὺ ἔστειλε τὸ «ἀριστούργημά» μου σ' αὐτὴ τὴ θέση, γιατὶ ἡ ἀγαπημένη μας Διάπλαση φροντίζει ν' ἀπορρίπτῃ μ' ἕνα τρόπο τόσο εὐγενικὸ καὶ καλό, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ πειράζει.

Ἂν εἶναι δημοσιευμένο, τὸ διαβάζω καὶ πάντα τὸ βρίσκω ἀρκετὰ καλό, μὰ σκέπτομαι πὼς θὰ μποροῦσα νὰ γράψω καὶ καλίτερο. . .

Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μὲ πολυσκοτίζει εἶναι ἂν θἆναι μὲ Α, Β ἢ Γ.

Θὰ ἤμουν εὐχαριστημένος ἂν ὅσα στέλνω ἦσαν δημοσιευμένα μὲ Γ, κι' ἂν θέλετε καὶ μερικὰ μὲ Δ (!)

Δὲ λέω βέβαια τὸ Α. . . ἔχει τὴ χάρη του. . . ἀλλὰ εἶναι λίγο ψηλά !

Ρεπόρτερ [Γ]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ Τραγουδιστής

Σκίτσο τοῦ **Ραφαὴλ**

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Πεσμένη ἐπάνω στὰ Λατινικὰ διαβάζω ! Κι' ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Προσπαθῶ νὰ κατατάξω σὲ μιὰ σειρὰ μέσα στὸ μυαλό μου ὅλ' αὐτὰ ποὺ διαβάζω, νὰ ξεχωρίσω τὰ ρήματα τῆς α΄ συζυγίας ἀπὸ τὴν γ'. Ἀλλὰ δὲν κατορθώνω τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ τὰ μπερδεύω χειρότερα : tollo-sustuli-sublatum-tollere !

Τὸ μυαλό μου δὲν ὑπακούει, ζαλίσθηκα, δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω ἄλλο ! Θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ καὶ αὔριο θὰ σηκωθῶ πρωΐ-πρωΐ !

— Μαμμά, κοίταξε γὰ μὲ σηκώσῃς πρωΐ αὔριο, ἀλλὰ πολὺ πρωΐ, ὄχι σὰν τὴν ἄλλη φορά.

Ἡ μαμμὰ ὑπόσχεται καὶ χαμογελάει σὰν νὰ μοῦ λέῃ : «Ἂν περιμένῃς ἀπὸ τὸ πρωΐ». . .

Ἡ ὥρα εἶναι ὀκτώ ! Μᾶς ἔχουν δώσει τὰ θέματα, τί χαρά ! τὰ ξέρω ὅλα. Λὲς κ' ἔρχονται μόνα τους στὴν ἄκρη τῆς πέννας μου !

Κι' ἐγὼ ποὺ εἶχα τέτοια τρομάρα γιὰ τὰ Λατινικά. . .

Τελείωσα! Δίνω πρώτη τὴν κόλλα μου καὶ φεύγω.

Ἀκούω τὴ φωνὴ τῆς μαμμᾶς : Σήκω νὰ διαβάσῃς.

Νὰ διαβάσω ; γιὰ ποιὸ λόγο ; Γυρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ καὶ ξανακοιμᾶμαι.

. . . . . .

— Καλὲ σύ, δὲν σηκώθηκες ἀκόμη ; Πότε θὰ μελετήσῃς ; πότε θὰ πᾶς σχολεῖο ;

Νὰ μελετήσω ; . . σχολεῖο ; . . Μὰ ἔγραψα Λατινικὰ καὶ μάλιστα τόσο καλά !

Ἀλλά. . . τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω : ἦταν ὄνειρο ! Δυστυχία ! ἐντελῶς ἀμελέτητη. Συμφορά μου !

Μόνα Δίζα [Β]

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Μὲ τὴν καρδιὰ μελόγχολη,
Τὸ πνεῦμα κουρασμένο,
Στὸ παραθύρι ἀγνάντια μου
Κοιτάζω καὶ προσμένω. . .
Κάθε ζωή, κάθε πνοή,
Λὲς κ' ἔχει σταματήσει.
Τὴν πλήξη ἐτούτη τὴ στυγνή,
Θέ μου, ποιὸς θὰ σκορπίσῃ ;

Ὤ, νά ! Γοργοπετούμενο
Τὸ βλέπω νὰ σιμώνῃ
Μπροστὰ στὸ παραθύρι μου :
Εἶν' ἕνα χελιδόνι !
Στό σύρμ' ἀπιλοκάθεται
Κι' εὐθὺς μὲ χάρη ἀρχίζει
Κάποιο γλυκοκελαΐδημα
Ποὺ τὴν ψυχή μου ἀγγίζει.

Πάει ἡ μελαγχολία μου !
Τώρα πηδᾷ ἡ καρδιά μου. . .
Σιγά ! νὰ μὴν τρομάξουμε
Τὴ φτερωτὴ χαρά μου.
Πῶς ξύπνησε τὸ βλέμμα μου !
Πῶς φαίνεται ἀλλαγμένη
Τώρα τριγύρω ἡ φύση μας,
Ξαναζωντανεμένη !

Πλέρια ἡ εὐγνωμοσύνη μου
Γιὰ σένα, χελιδόνι,
Ποὺ τὴν ψυχή μου διάβασες
Τὴ σκοτεινὴ καὶ μόνη
Καὶ σὲ στυγνὴ στενόχωρη
Βρῆκα ὁ φταχὸς σιμά σου
Τὴν πιὸ γλυκειὰ ἀνακούφιση
Μὲ τὸ κελαΐδημά σου !

Ἀδολὰρ [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψη τοῦ Κουφιοκεφαλάκη ἀκούγοντας τὸ πλοῖο νὰ σφυρίζῃ καθὼς μπαίνει στὸ λιμάνι :

— Πῶς καταφέρνει νὰ κρατάῃ τόσην ὥρα τὴν ἀναπνοή του καὶ δὲν σκάζει !

Σείριος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11 Μαρτίου 1940

«ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ»

Ἕνα θαυμάσιο βιβλίο. Τὸ ἔγραφαν ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Μακ-Βέϋ—ὁ πρόσδος κι' ἡ πρόσδειρα τῆς Ἀμερικῆς στὰς Ἀθήνας—καὶ τὸ μετέφρασαν ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ Βλάχου κι' ἡ κόρη της Ἄννα, δηλαδὴ ἡ ἀγαπητή μας. . . ἄ ὄχι, δὲν πρέπει νὰ πῶ τὸ ψευδώνυμό της. . . μιὰ πολὺ γνωστὴ τελοσπάντων Διαπλασοπούλα. Ἡ μετάφραση, σὲ ἀγνὴ δημοτική, εἶναι ἔξοχη· ἡ ἔκδοση, πανομοιότυπο τῆς ἀμερικανικῆς, κομψότατη, σὲ πολυτελὲς χαρτὶ μὲ πάνω ἀπὸ 150 ὡραιότατα σκίτσα, καὶ τὸ περιεχόμενο. . . ὦ, αὐτὸ εἶναι κι' ἂν εἶναι : Μιὰ χαριτωμένη διήγηση ἑνὸς μεγάλου ταξιδιοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ τὸ κάνουν μὲ αὐτοκίνητο ἡ μικρὴ Πέγκυ μὲ τοὺς γονεῖς της κι' ὁ νεαρὸς ἐξάδελφός της Τζό. . .Περισσότερα δὲν σᾶς λέγω, γιατὶ ὁ κ. Φαίδων Θαχοληθῆ προσεχῶς μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο. Σήμερα σᾶς τὸ συσταίνω ἁπλῶς, καὶ σᾶς ἀναγγέλλω πὼς τὸ βρίσκετε καὶ στὸ γραφεῖο μου. Δερένο δρ. 75. Ταχυδρ. τέλη: Ἐσωτερ. δρ. 11,50, Ἐξωτερ. δρ. 32.

Μεθαύριο εἶναι ἡ 25 Μαρτίου, ἡ μεγάλη ἐθνικὴ ἑορτή. Γι' αὐτὸ στὸ σημερινὸ φυλλάδιο δημοσιεύω ἕνα πατριωτικὸ ποίημα.

Ἀλλὰ ἡ γιορτινὴ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος θὰ εἶναι στὸ ἐρχόμενο, ἂν καὶ ἡ σημερινή του, γιὰ τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα τῶν Φινλανδῶν—ἀγῶνα μικροῦ λαοῦ ἐναντίον κολοσσοῦ, ποὺ τόσο θυμίζει τὸν δικό μας τοῦ 21—δὲν εἶναι λιγώτερο ἐπίκαιρη.

Θερμὴ Πατριώτισσα, μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ἔστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ναί, φέτος οἱ διαγωνισμοὶ ἔγιναν πρὶν ἀπὸ τὶς Ἀποκριές κι' ἔτσι τὰ παιδιὰ μπόρεσαν νὰ διασκεδάσουν ξέννοιαστα—ποὺ δὲν συμβαίνει κάθε χρόνο. Χαίρω ποὺ ἔκαμες μὲ τὴν ἀλληλογραφία, μερικὲς καλὲς φίλες Διαπλασοπούλες. Πόσο θὰ εὐχαριστήθηκες ὅταν μιὰ ἀπ' αὐτές, τῇ γνώρισες καὶ προσωπικῶς, κατὰ τύχη, σ' ἕνα παιδικό χορό!

Εἶδα, ***Πλοίαρχε Νέμε***, τὴ χαρά σου ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ποὺ ἔλαβες τὸ φυλλάδιό μου καὶ κατόπι πῆγες στὴν ὡραία ἐκδρομή. . . Ἀπὸ τὴ Συλλογή σου δημοσίευσα κιόλα μιὰ "Ἄσκηση. Γιὰ τὸ σκίτσο σου ἐκεῖνο θὰ κοιτάξω, γιατὶ τώρα δὲν θυμᾶμαι· ἀλλὰ ὡραιότερο ἀσφαλῶς θὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ μοῦ στέλνεις σήμερα καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Ὄχι, δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμα νὰ βαθμολογῶ καὶ τὴν Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία. Δυσόχαρτο ἔστειλα.

Βαρκούλα τοῦ Νείλου, ἔχεις βέβαια πολλὰ μαθήματα, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ βρίσκῃς καιρὸ νἀλληλογραφῇς μαζί μου καὶ μὲ τὶς ἀγαπητές σου Διαπλασοπούλες, καὶ νὰ δίνῃς ἔτσι «στὴ ζωή σου μιὰ χαρά». Ναί, πολλοὶ νέοι μπῆκαν τελευταῖα στὸν κύκλο μου καὶ γι' αὐτὸ πλεονάζουν τὰ νέα κι' ἄγνωστα ψευδώνυμα· ἀλλὰ καὶ τὰ γνωστὰ δὲν ἔπαψαν νὰ φαίνονται—παρατήρησε—ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ ποὺ ἔχουν τώρα ἐλλειψῃ. . . Μπορεῖς βέβαια νὰ στείλῃς γιὰ τὴ Σελίδα καὶ μετάφραση. Ἔστειλα 4 τετράδια.

Ἔλαβα τὴ συνδρομή σου, ***Μαρέλλη***, καὶ σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο. Ἐλπίζω νὰ ἔπαψαν πιὰ ὁριστικῶς αὐτοὶ οἱ σεισμοὶ ποὺ τόσο σᾶς βασάνισαν. Πάλι καλὰ ποὺ τὸ σπίτι σας ἦταν γερὸ καὶ δὲν ἀναγκασθήκατε, ὅπως ἄλλοι, νὰ μείνετε σὲ σκηνὲς μὲ τέτοιο κρύο... Μπορεῖς νὰ ξανασταείλῃς τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ.

Σήμερα, ***Σκυριανόπουλο***, ἀπαντῶ σὲ δυὸ γράμματά σου. Μὲ γειὰ τὸ καινούργιο κι' ὡραῖο σπίτι. Μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴ τὸ ἀγαπήσῃς καὶ νὰ ξεχάσῃς τὸ παλιό ; . . Τὸ φυλλάδιό μου εἶναι τόσο πυκνοτυπωμένο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ περισσότερο. Μὴ μὲ συγκρίνεις μὲ περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες ποὺ εἶναι γιὰ ὅλον τὸν κόσμο καὶ κυκλοφοροῦν σὲ δεκάδες χιλιάδων ἀντίτυπα. Ἐγὼ εἶμαι μόνο γιὰ τὰ ἐκλεκτὰ παιδιά, ποὺ στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶναι πολλά, ἑπομένως δὲν μπορῶ νὰ βγαίνω οὔτε πολυσέλιδη οὔτε πολύχρωμη. Ἄλλως τε δὲν εἶναι καὶ καμμιὰ ἀνάγκη, γιατί, ὅπως εἶπα πολλὲς φορές, ἕνα ὀδόμαδιατο φυλλάδιο κυκνοτυπωμένο σὰν τὸ δικό μου, καὶ μάλιστα δωδεκασέλιδο, εἶναι ἀ,τι χρειάζεται γιὰ ἕνα παιδί. Ὥστε παραδέχεσαι καὶ σὺ τὴν πρότασή τῆς ***Β. Νεφερτίτε***, νὰ γίνῃ δηλ. σύνθημά σας τὸνομά μου : ***Διάπλασις*** ;

Ἀνώνυμη Διαπλασοπούλα, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Μὴ λὲς ὅμως πὼς διαβάζεις «ἀκόμα καὶ τὴν Ἀλληλογραφία», γιατὶ τὴν Ἀλληλογραφία πρέπει νὰ τὴ διαβάζῃ κάθε συνδρομητής. Γιατί σ' αὐτὴν ἐξηγῶ πολλὰ διαπλασιακὰ πράγματα, ποὺ ἐνδιαφέρουν ὅλους, καὶ λύνω ἀπορίες ποὺ εἶναι πολλῶν. Πόσες φορές, π. χ., δὲν ἐξήγησα αὐτὸ ποὺ μὲ ρωτᾶς : τί σημαίνουν τὰ γράμματα κι' οἱ ἀριθμοὶ ποὺ βλέπετε στὴν ταινία σας. Εἶναι βοηθητικὰ τῆς διεκπεραίωσης καὶ χάρις σ' αὐτὰ δὲν γίνεται κανένα λάθος στὴν ἀποστολὴ τοῦ φυλλαδίου. Ἔστειλα τρία τετράδια.

Μαρία Συγκλητική, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση. Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς στοὺς διαγωνισμοὺς θὰ πῆγες λαμπρὰ καὶ πὼς θὰ διασκέδασες πολὺ στοὺς παιδικοὺς αὐτοὺς χορούς, στὴν ἐκδρομὴ καὶ στοὺς ἀγῶνες. Ἔλαβες μέρος καὶ σὺ στὴν παράσταση τῆς «Μητρυιᾶς» τῆς κ. Λίλας Καρανικόλα ; Κι' ἀλήθεια, ἐκεῖ πέρα ἦλθε κιόλα ἡ ἄνοιξη καὶ τὴν κελαϊδοῦν τὰ χελιδόνια στὶς ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές ; Ἐδῶ ἀκόμα. . .

Χωριατόπουλο τῆς Κύπρου καὶ ***Ζέφυρε***, ἔλαβα τὶς συνδρομές σας, σᾶς ἐνέγραψα, σᾶς ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἐξ ἀρχῆς καὶ σᾶς ἐνέκρινα τὰ ψευδώνυμα. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία σας, ποὺ τὴ χρωστῶ στὸν ἀγαπητό μας ***Πιπίνο***, κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφετε συχνά.

Ἀλήθεια, ***Στέφανε Ἀμάραντε***, τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Τυπογραφικῶν Δαθῶν ἔμοιαζαν μὲ. . . κλήρωση Λαχείου. Σὲ θὰ προτιμοῦσες νὰ ματαιώσω τὸν Διαγωνισμό, ἀφοῦ οἱ μισοὶ διαγωνιζόμενοι βρέθηκαν ἰσόπαλοι. Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπροτίμησα τὸν κλῆρο, ὅπως κάνω πάντα σὲ τέτοια περίπτωση, ἀδιάφορο ἂν οἱ ἰσόπαλοι εἶναι δυὸ-τρεῖς ἢ τριάντα.

Χαίρω, ***Σανθὴ Νεράϊδα***, ποὺ εἶσ' εὐχαριστημένη ἀπ' ὅλα. Ξεσπάθωμα μπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ στὴ μέση τοῦ χρόνου, καὶ στὸ τέλος ἀκόμα. Συνδρομηταί, βλέπεις, γράφουνται ἀπὸ τὴν 1η ὁποιουδήποτε μηνός, ἀλλὰ καὶ ἀναδρομικῶς. Ἕνας π. χ. μπορεῖ νὰ γραφτῇ σήμερα ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου καὶ νὰ τοῦ στείλω τὰ φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ χρόνου ἐξαρχῆς μαζεμένα. Ἐλπίζω πὼς μὲ τὶς ἀγαπημένες Διαπλασοπούλες τῆς τάξης σου, θὰ κάμῃς συνδρομήτριες καὶ μερικὲς ἄλλες. Ἔστειλα 4 τετράδια.

Εὖγε, ***Ἀκρίτα***, λαμπροὶ οἱ βαθμοί σου τοῦ πρώτου ἑξαμήνου. Ναί, καὶ μὲ γράμματα γίνεται ξεσπάθωμα. Ἴσως μάλιστα εἶναι ἀποτελεσματικώτερο ὅταν μὲ συσταίνῃ κανεὶς γραπτῶς σ' ἕνα φίλο του ποὺ μένει ἄλλοῦ, γιατὶ τὸ γράμμα ἐντυπώνεται καλύτερα. Ἡ «44η Κυριακή» ἑτοιμάζεται Ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν ὁ Ἀνανίας γιατρεύθηκε ἀπὸ τὴ μανία τῶν ἀλογοπαιγνίων μὲ τὸ ἀλογοπαίγνιο ἐκεῖνο τῆς Κυρά-Μάρθας. . .

Ἡ χαρά σου, ***Ρέκι***, θἆταν βέβαια μεγαλύτερη ἀφοῦ δὲν περίμενες ἔγκριση καὶ δημοσίευση. Τὸ δεύτερο δὲν τὸ διάβασα ἀκόμα καὶ δὲν ξέρω. Ἀλλὰ ὅταν γράφῃς κάτι ἐπειδὴ αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ γράψῃς σὲ μιὰ στιγμὴ χαρᾶς σου ἢ λύπης, πάντα θὰ εἶναι καλὸ σὰν κάτι αὐθόρμητο κι' ἀβίαστο. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὰ τὰ κομμάτια γράφουνται συνήθως βιαστικά, πρέπει νὰ φυλάγουνται καὶ νὰ ξανακοιτάζουνται ἀργότερα. Τότε γίνουνται τέλεια.

Ἰώ, σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἤθελες, ἀνανέωσα τὴ συνδρομή σου καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγό. Ναί, ἤταν καιρὸς νὰ σὲ γνωρίσω κι' ἐγώ, ἀφοῦ ἐσὺ μὲ γνωρίζεις πέντε τώρα χρόνια. Ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ ἀπεφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ μπῆς στὴν κίνηση, χαίρω γι' αὐτὸ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Περιμένω καὶ τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα. Στὴν πόλη σου δὲν ἔχω πολλοὺς συνδρομητὲς καὶ θἆκανες καλὰ νὰ μὲ συστήσῃς, ἐσὺ ποὺ μάγαπῆς, καὶ σ' ἄλλα κορίτσια στὸ σχολεῖο.

Καὶ τὸ δικό σου ψευδώνυμο, ***Ἀλπινίστρια***, ἐνέκρινα κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση. Ἀλλὰ γιατὶ λὲς πὼς δὲν ἔχεις καιρὸ νἀνακατευθῇς στὴν κίνηση ἐπειδὴ εἶσαι πιὰ στὴν Δ΄ Γυμνασίου ; Ἄλλες εἶναι καὶ στὴν Ε΄, καὶ στὴν Ϛ΄, κι' ὅμως βρίσκουν καιρό. Ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ, καθὼς καὶ τὶς ἄλλες ἐσωτερικὲς Ἀρσακειάδες, ποὺ παρακολουθήσατε μὲ τόσο ἐνδιαφέρον τὴν ἐγχείρησή του καὶ χαρήκατε γιὰ τὴν ἐπιτυχία της.

Ἐλπίζω, ***Νέλλη***, νὰ εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά. Ὡραιότατο τὸ γράμμα σου, ἂν καὶ μοῦ τὸ ἔγραψες στὸ κρεββάτι. Πολὺ σωστὰ αὐτὰ ποὺ λὲς γιὰ τὸν Παπαντωνίου καὶ συγκινητικὴ ἡ σύγκριση τῶν δύο Ἐπιστολῶν τοῦ κ. Φαίδωνος, ἐκείνη ποὺ ἔγραφε πρὸ 12 ἐτῶν γιὰ τὰ «Διηγήματά» του («Ἕνα βιβλίο» 1928) καὶ τῆς τελευταίας γιὰ τὸ θάνατό του («Ζαχαρίας Παπαντωνίου»). Χαίρω ποὺ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ Νέα τοῦ 1940. Πολὺ καλὸ τὸ σκίτσο σου. Δὲν πιστεύω νἀρνήσῃς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἑξῆς :

«Σκόρπιες γνῶμες», «Διαγώνισμα Φυσικῶν», «Παιδικὰ Ὄνειρα», «Ἐσνιτιά», «Ἡ ἱστορία τοῦ Γάγγη», «Θέλω», «Οἱ γιορτὲς στὸ μέτωπο», «Ἡ εὐτυχία», «Ἀναμνήσεις», «Ἡ καρδιὰ τῆς μάνας», «Χαῖρε, ὦ, χαῖρε, Ἐλευθεριά», «25η Μαρτίου».

Ἀπορρίπτονται : «Ὁ κουλουράς» τῆς ***Μασκώτ***. Ἤθελε πιὸ ἁπλὸ καὶ ἀνεπιτήδευτο γράψιμο, λιγώτερα ἀποσιωπητικά, λιγώτερα θαυμαστικά. Αὐτὰ ποὺ λέει μποροῦσε νὰ τὰ πῇ μὲ τὰ μισὰ λόγια καὶ νὰ κάνῃ τὴν ἴδια ἂν ὄχι καὶ περισσότερη ἐντύπωση. «Ἄλλοτε καὶ τώρα» τῆς ***Ἀγράμπελης***. Ὡς θέμα δὲν εἶναι κακὸ ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεση ἀνώτερη ἀπὸ τὶς δυνάμεις τῆς ***Ἀγρ***. Ἂς ἐξασκεῖται καὶ μιὰ μέρα μπορεῖ νὰ γράψῃ κάτι καλό. — «Τὸ πάθημά μου» τοῦ ***Ἄλκη Μόρα***. Ἀπίθανο σὲ ὅλα. Οὔτε λωποδύτες προσωπιδοφόροι κυκλοφοροῦν στὸν τόπο μας, οὔτε ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν

καταλάβουν πῶς ὁ δῆθεν λωποδύτης ἦταν ἕνα μικρὸ παιδί.—«Στὰ μαγαζιὰ» τῆς *ΑΒΓ*. Δὲν ἔχει τίποτε τὸ λογοτεχνικό. Μιὰ κοινὴ περιγραφὴ μὲ κάποια πρασπάθεια πνεύματος. Χωρὶς ἐνδιαφέρον ἰδίως γιὰ παιδιά.—«Ἀπρόβλεπτη χαρὰ» τῆς *Ζ. Ζ. Ζ.* Πολὺ καθυστερημένο. Τὸ γράψιμο κάπως ἀπίθανο.—«Ἡ ἀφέλεια τοῦ Τοτοῦ» τῆς *Μαΐμουδίτσας*. Γνωστότατο ἀνέκδοτο.—Ὁ Αὔγουστος ὁ δυνατὸς καὶ ὁ σιδηρουργὸς» τοῦ *Καπετὰν Νικηφόρου*. Κι' αὐτὸ πολὺ γνωστὸ καὶ κακομεταφρασμένο.— «Καράβι» τοῦ *Ἄσπρου Γλάρου*. Πολὺ βαρὺ καὶ ἀκατάλληλο γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ. «Διαβάζοντας» τοῦ *Ἡρακλῆ*. Γραμμένο μὲ κάποια αὐταρέσκεια. Καλογραμμένο καὶ μὲ καλὴ ἀρχιτεκτονική. Θὰ ἤθελα ὅμως γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. πιὸ παιδικά, πιὸ ἀφελῆ, κομμάτια.—«Ὁ βασιλεὺς κι' ὁ χωρικὸς» τοῦ *Τσιριγώτ. Διαβολάκι*. Πολὺ γνωστὸ ἀνέκδοτο.—«Τὰ καλὰ καὶ τὰ βάσανα τοῦ σχολείου» τοῦ *ΝΑΛ*. Πολὺ φυχολογημένο, ἰδίως τὸ πρῶτο μέρος. Τὸ δεύτερο ἔχει ἀρκετὴ φλυαρία καὶ φαίνεται κάπως προχειρογραμμένο καὶ γιὰ νὰ φανῇ σὰν ἀντίρροπο τοῦ πρώτου.—«Ἡ ζωὴ δύο γέρων» τῆς *Ε. Φ.* Δὲν λέει τίποτε. Ἔχει ἀρχή, ἀλλὰ δὲν ἔχει τέλος. Παίρνετε θέματα ἀπὸ τὴ ζωὴ τὴ δική σας καὶ τῶν γύρω σας.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἐς τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Χωριατόπουλο τῆς Κύπρου ἀ. (ΓΠ). Ζέφυρος, ἀ. (ΓΠ), Ξενητεμένη Κερκυραία, κ. (ΕΡ). Μάγια, κ. (ΜΣ). Ροδοπέταλα. κ. (ΚΚ). Γαζία, κ. (ΑΚ). Κολυμπρί, κ (ΚΚ). Τριφύλλι, κ. (;;).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Κάσσιον*** (τὰ ἔλαβα καὶ, νομίζω, σοῦ ἀπάντησα· θὰ ἔλαβες βέβαια καὶ τὸ λυσόχαρτο· πῶς νομίζεις κάνει ὁ πληθυντικὸς τοῦ «οὐδείς»: ἐγὼ δὲν τὸν ξέρω·) ***Μυρτώ*** (πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ μείνῃς στὴν ἴδια τάξη μὲ γενικὸ βαθμὸ τοῦ Α' ἑξαμήνου 19 $^{2}/_{7}$; μετὰ τὴν ἀνανέωση τοῦ ψευδωνύμου τῆς ἀδελφῆς σου, ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 7,50·) ***Πιπίνον*** (θὰ προσδεύῃς πολὺ στὸ πιάνο, ἀφοῦ οἱ συμμαθητὲς κι' ἡ καθηγήτριά σου στὸ Ὄμορφο σὲ λένε Δίστ· θὰ διαβάσω τὴ σύνθεσή σου μὲ τὴ σειρά της καὶ θὰ σοῦ πῶ· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ πολύ·) ***Ἑλληνοπούλαν*** (ἐστειλα 2 δεσμίδες λυσόχαρτο·) ***Ἡλιοπερίχυτην*** (ξανάστειλα τὸ 11ο· οἱ λύσεις σου δεκτές· σωστὲς οἱ παρατηρήσεις σου γι' αὐτὲς τὶς Ἀσκήσεις κι' οἱ λύσεις σου θὰ θεωρηθοῦν ὀρθές· γίνουνται, βλέπεις, καμμιὰ φορὰ τέτοια λαθάκια·) ***Γέρον τοῦ Μωριᾶ*** (ἔλαβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἀπόκτηση ἀδελφοῦ· νὰ σοῦ ζήσῃ! τὰ ε, η, υ, ει, οι, υι, ποὺ προφέρονται ἴδια ι, εἶναι κληροδοτήματα τῆς ἀρχαίας γλώσσας ὅπου τὸ καθένα τότε προφερόταν διαφορετικά· ἀλλά, ἂν κι' ἡ ἀρχαία προφορὰ χαθῆκε, διατηροῦμε, τὴν ***ἱστορικὴ*** ὀρθογραφία κι' ἀκόμα δὲν παραδεχθήκαμε τὴ ***φωνητική***, ὅταν θὰ εἴχαμε ἕνα ι γιὰ ὅλα·) ***Μπόσκο*** (ναί, ἡ ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου εἶναι στὸ 7ο· καὶ τώρα γράφε μου·) ***Καπετὰν Ἄγραν*** (λεπτὰ σχεδιασμένο τὸ σκίτσο σου· ἀλλὰ τί ἀκριβῶς παριστάνει;) ***Σίφουνα*** (ἡ μετάφρασή σου πολὺ καλή· δυστυχῶς, αὐτὸ τὸ διήγημα τὸ δημοσίευσα ἄλλοτε·) ***Γαλάζιο Κρινάκι***, ***Ἄστερον Νίκην*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **12** Μαρτίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 290ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Μαΐου 1940.

201. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Σκοτεινὰ πού 'ναι δῶ-πέρα,
Δὲν μπορεῖς οὔτε νὰ ἰδῇς. . .
Τί σοῦ ἦρθε ἔν' ἄλφα μόνο
Νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς δίς;

Γαλανομμάτα

202. Στοιχειόγριφος

Δυνατὸ τάρπακτικά
Τόχουν ζῶα καὶ πτηνά·
Ἕνα γράμμα του ἂν τοῦ φύγῃ,
Θὰ κουρνιάσουνε κι' αὐτά,
Γιατὶ ἡ ἡμέρα λήγει.

Ἐγὼ

203. Μεταγραμματισμὸς - Στοιχειόγριφος

Ἅγιος ἄντρας τῆς Γραφῆς
Παμφάγος γίνεται ἰχθύς,
Ἐὰν ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι
Κι' ἕν' ἄλλο γράμμα κάπου βάλῃ.

Ἐγὼ

204. Αἴνιγμα

Ἂν κι' ἡ λέξη ὡς ἦχος μία,
Τριπλὴν ἔχει σημασία·
Πουλὶ πρῶτα ἐξωτικό,
Νόμισμα ἔπειτα μ' ἀξία,
Κι' ὄργανο. . . συμβολικό.

Λευκὴ Καμέλια

205. Μέγα Δικτυωτόν

* * * * * * * * *=Παράγγελμα ἐκ δύο λέξεων
* * * * * ὅπως τὸ «γονεῖς τίμα».
* * * * * * * * *=Ἀρχαία ἱστορικὴ πόλις τῆς
* * * * * Βοιωτίας.
* * * * * * * * *=Δυὸ λέξεις: Ἀπόστολος καὶ
* * * * * ἀέριον.
* * * * * * * * *=Ἕλλην πολιτικός.
* * * * *
* * * * * * * * *=Δυὸ λέξεις: μία τῶν Ὑδάων, οἱαδήποτε, καὶ ἐπίθετον κοινόν. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Λευκὴ Καμέλια

206. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 4 =Ἀρχαία πόλις καὶ μέλος
2 4 1 2 1 5 4=Ἐπίθετον·
3 2 4 =Ἡγεμονικὸς τίτλος.
4 1 3 2 1 5 4=Δύναμις.
5 3 2 1 5 4 =Ἐπίθετον.

Τσάρες

207—211. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀβίς, χαρά, τύχη, Ἄγις, ἔπος.

Γαλανομμάτα

212. Ἀκροστιχὶς ἐκ Συνωνύμων

Νὰ εὑρεθοῦν συνώνυμα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά των νὰ ἀποτελοῦν ὅλην τὴν οἰκουμένην: ***κατώτερος, ἱλαρός, εὐχαρίστησις, τέλος, ἀδύνατος, ράθυμος, κραδαίνω.***

Ἀντώνιος Χρυσ. Φίλιας

213. Γρῖφος

Μ οὖς
ἔτη ἐν

Τσάρες

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 2.

8. Πίνδος-Ἰνδός.—9. Πίλος-πόλις.—10. Τὸ ξύλο.—11.

ΑΤΡΟΠΟΣ
Ρ α φ α ὴ λ
Ι λ ι ο ν
Ω ρ ο ς
Ν ῦν
Ω μ ο ς
Μ υ σ ί α
Ι π π ί α ς
ΣΑΡΔΕΙΣ

12. ΜΑΞΕΝΤΙΟΣ (Αἰνείας, ξόανον. ἔτος. Νέστος, Τάμεσις, Ἰστιαία, ὄξος, Σιάμ).—13. ΟΠΟΙΟΣ ΒΙΑΖΕΤΑΙ ΣΚΟΝΤΑΦΤΕΙ (ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά. —14—18. Διὰ τοῦ Γ: Τάγος, ἄλγος, γάμος, ἔργον, ἀγρός. —19. ΠΛΑΤΩΝ (Προσωρινός, Λακωνικός, Ἀγαθός, Τολμηρός, Ὥριμος, Νηνεμία). — 20. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει.—21. ***Ἐπιστήμη ἐπιστήμης διάφορος***, (ἐπὶ στῇ μῖ, ἐπὶ στῇ μῦς διὰ φόρος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[Μ' — 183]

Ἀγαπητὴ ***Βικτώρια***, σὲ δεχόμαστε μὲ ἄπειρη χαρά! ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 184]

Ἀδελάρ, εὐχαρίστως. Ἀλλὰ σὲ ποία διεύθυνση; ***Μόνα Λίζα***

[Μ' — 185]

Ἀσύλληπτες Σκιές, τὸ ξύλινο ἄλογο δικαίως ἐδόθη στὸν Ἱππότη Νίκολιτς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ καταδιώξῃ κάθε στοιχειωμένο κακό. ***Κορφιατοπούλα***

[Μ' — 186]

Στεῖλτε ὅλοι εἰσιτήρια τοῦ τράμ στὸ Σκι-rien-ῶ-πουλῶ. Δ]σις: (Μ'—182). ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ' — 187]

Πίστις-Πατρίς, δέχομαι. Δ]σις [Μ—7]. ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ' — 188]

Κορφιατοπούλα, συγχαρητήρια γιὰ τὴ διάλεξη. Πὲς τοῦ Νίκολιτς πῶς ἔπρεπε νὰ πῇ ἀλήθεια (ξέρει πότε) στὴ μαμμὰ γιὰ τὸ ἀλογάκι. Ἀφοῦ τὸ περιφρονεῖ ἂς τοῦ τὸ χαρίσῃ. ***Ἀσύλληπτες Σκιές***

[Μ' — 189]

Μὲ ἐξαιρετικὴ χαρὰ χαιρετίζω τὸ νέο πτυχιοῦχο τῆς Νομικῆς ἀγαπημένο φίλο ***Ἠλία Κρίσπη (Δάκρυ Ψυχῆς)***, ποὺ θριάμβευσε στὶς διπλωματικές του ἐξετάσεις, καὶ τοῦ ἀπευθύνω τὶς ὡραιότερες καὶ εἰλικρινέστερες τῶν εὐχῶν μου γιὰ μιὰ λαμπρὴ ἐπιστημονικὴ τροχιά.

Κωστάκης Κακούρης (Ἰάσων)

[Μ' — 190]

Βικτώρια, εἶσαι ἡ ἐξαδέλφη; Ἀπὸ τὸν Γιάννη, ξέρεις τὸν ***Τσάρο***; Χαιρετισμοὺς στοὺς γονεῖς σου καὶ στὴν ἀδελφούλα σου. ΑΙΓΑΙΟΠΕΛΑΓΙΤΗΣ

[Μ' — 191]

Διαπλασόπουλα-ες ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, ἰδίως Ρεζεντά, Δίστ, Κορφιατοπούλα, Ταυρομάχο, Βοναπάρτη, Μορφέα, ἐὰν δέχεσθε στεῖλατε πρῶτοι. Δ]σις [Μ—76]. ***Μάρκος Μπότσαρης***

[Μ' — 192]

Μερικὰ μὴ Διαπλασόπουλα συγχαίρουν τὴν Π. Δ. Ε. διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ γαροῦ της.

[Μ' — 193]

Πίστις-Πατρίς, θάθελες νὰλληλογραφήσουμε; Στεῖλε τὴν Δ]θυνσή σου ἢ γράψε: Κον Κάσδαγλη, 75 Χαριλάου Τρικούπη, Ἀθήναι (1). ***Αἰὲν Ἀριστεύειν***

[Μ' — 194]

Βόλος: Ἀπεσταλμένος μας εἰς χορὸν Π. Δ. Ε. ἀνήγγειλε ἐπιτυχίαν. Ἀποστέλλομεν συγχαρητήρια.

Εὔθυμη Συντροφιά

Τύποις Σεργιάδου